

vou ze dne 16. března 1928 zapsanou do soudního protokolu u okresního soudu v R. Františku Karlu J-ovi, dědic Jan Alexander K. smlouvou ze dne 31. července 1928 zapsanou do soudního protokolu u okresního soudu v K. Vilému P-ovi st., Josefu P-ovi a Vilému P-ovi ml. Do usnesení, jímž pozůstalostní soud schválil k návrhu smluvních stran protokol, obsahující smlouvu ze dne 16. března 1928 sepsanou u okresního soudu v R. podaly stížnost smluvní strany (Jan Alexandr K., Vilém P. st., Josef P. a Vilém P. ml), jež uzavřely smlouvu podle protokolu, sepsaného dne 31. července 1928 u okresního soudu v K., jejíž ujednání vzal pozůstalostní soud prostě na vědomí. R e k u r s n í s o u d stížnosti nevyhověl, odepřev stěžovatelům oprávnění ke stížnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu jest souhlasiti. Jest si uvědomiti, čím jsou stěžovatelé v pozůstalostním řízení. Koupí dědictvého podílu vstoupili kupitelé do pozůstalosti na místo prodávatelů jako dosavadních dědiců a stali se tak dědici na místo nich, a to tak, že opatření, učiněná povolanými dědici aneb soudem již zařízená proti nim, platí i pro ně a působí také proti nim (Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 567 a 568). Má-li se toto na zřeteli a vychází-li se ze zásady § 9 nesp. říz. o tom, kdo jest ke stížnosti oprávněn, jest zřejmým, že rozřešení otázky o oprávnění stěžovatelů ke stížnosti závisí na tom, zda práva jednoho dědice jsou závislá na právech spoludědice. Tuto otázku jest však zodpověděti záporně již vzhledem k tomu, že podle § 122 a 125 nesp. říz. musí každá dědictvá přihláška, vyhotovená v předepsané formě, býti na soud přijata a k pozůstalostním spisům vzata, to i v tom případě, když si tyto přihlášky odporují, a že zákon v §§ 125 a násl. nesp. říz. stanovil zvlášť, jak jest postupovati při odporujících si přihláškách. (Rozh. víd. nejv. soudu č. 5376 Gl. U. n. ř.). Podle toho nepřisluší stěžovatelům, ať již jde o povolaného dědice neb o dědice vstoupivšího na jeho místo do pozůstalosti, právo ke stížnosti do usnesení, jímž byla smlouva uzavřená druhými spoludědici a jejich kupitelem o dědictvém podílu schválena pozůstalostním soudem, neboť opatřením tím nebyla dotčena jejich práva jako spoludědiců.

Čís. 8873.

Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. platí i v řízení o vyklizení a odevzdání věci najaté (podnajaté) nájemníku (podnájemníku).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 203/29.)

Žalobu o vyklizení a odevzdání výkladní skříně p r o c e s n í s o u d první stolice zamítl. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání jako opožděné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Podle obsahu žaloby a její konečné žádosti, jež jsou rozhodné pro posouzení otázky, jakého způsobu řízení má být použito, jde v souzeném případě o žalobu podle § 1096 obč. zák., neboť žalobkyně se jí domáhá na žalované vyklizení výkladního prostoru patřícího k obchodní místnosti a odevzdání klíče k němu na základě smlouvy podnájemní, kterou žalobkyně uzavřela s Alfonsem N-em a kterou žalovaná převzala, dávši si Alfonsem N-em jeho nájemní právo se svolením vlastníka domu postoupiti. Pro řízení o žalobách na vyklizení a odevzdání věci najaté — pokud se týče podnajaté — po rozumu § 573 c. ř. s. platí podle stále soudní praxe (viz na př. rozhodnutí čis. 2730, 4890, 5320, 6009 a 8501 sb. n. s.) zvláštní ustanovení § 575 c. ř. s. o kratších lhůtách. Právní názor v rekursu, že toto zvláštní ustanovení platí jen v případech, kde odevzdání nebo převzetí najatého předmětu má se státi po uplynutí nájemní doby, jest zřejmě mylným a stačí po té stránce odkázati stěžovatelku na jasné ustanovení druhého odstavce § 573 c. ř. s., upravující právně ony případy, kde jest žalováno o odevzdání nebo převzetí najatého předmětu, není-li nájemní čas ještě prošlý. Odvolací soud posoudil tedy věc správně po stránce právní, odmítnuv odvolání podané teprve třináctý den po doručení rozsudku jako opožděné.

Čís. 8874.

Při žalobách podle § 231, druhý odstavec, ex. ř. nelze přihlížeti k důvodům odporu, které mohly být uplatněny odporem, ale nebyly při rozvrhovém roku předneseny.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, Rv I 1006/28.)

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost vznesl žalobce jako zadnější hypotekární věřitel odpor proti příkázání pohledávek 5.911 Kč 09 h a 4.570 Kč z nejvyššího podání Janu H-ovi, postupníku Občanské záložny v B., z toho důvodu, že pohledávka záložny zanikla zaplacením ještě dříve, než byla postoupena H-ovi, který byl sám osobním dlužníkem, že tedy postup pohledávky Janu H-ovi není právně možný a přípustný a nemá účinnosti. Byv poukázán na pořad práva, žaloval žalobce Jana H-a o uznání odporu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel uznává, že podle výsledků průvodního řízení Josef K. byl hlavním dlužníkem, žalovaný a Rudolf K. spolurukojmími. Tím, že žalovaný dluh zaplatil, vstoupil podle § 1358 obč. zák. ve všechna práva věřitelky a přešlo tudíž na něho též právo zástavní, jímž sporné pohledávky na vložce čis. 20 byly zajištěny. Námitky, uplatněné odporem, nejsou tudíž důvodny. Podle § 1359 obč. zák. má ovšem spolurukojmí, který celý dluh zaplatil, proti spolurukojmímu právo postihu jen podle